

pouze v hlavní vložce č. 37, a nikoliv též ve vedlejší vložce č. 49, nařídil knihovní soud po úřední zprávě soudní kanceláře o dotčeném nedopatření usnesením ze dne 11. ledna 1937 poznovu poznamenání oné hypotekární žaloby ve vložce č. 49. Nejde tu, jak mylně má za to rekursní soud, o opravu chyby způsobené vadným knihovním zápisem, kterou má na mysli § 104, odst. 3, knih. zák., a která by podle právě uvedeného zákonného ustanovení mohla býti opravena jen po výslechu účastníků, nýbrž pouze o výkon původního příkazu knihovního soudu, který nebyl proveden, a jehož pořadí bylo zachováno knihovní plombou ve smyslu § 3, odst. 1, nař. min. sprav. z 12. ledna 1872, č. 5 ř. z., jak to vysvětluje z knihovního výpisu o vložce č. 49 a ze zprávy knihovního úřadu ze dne 10. února 1937, podle nichž jest plomba v této vložce za zápisem C 56 dosud vyznačena. Bylo proto dovolacímú rekursu vyhověti a usnésti se, jak se stalo.

Čís. 16306.

Zápis kandidáta advokacie do seznamu kandidátů advokacie (§ 30 adv. ř., § 6 nov. k adv. ř. č. 40/1922 Sb. z. a n.) nelze odepřítí ani proto, že je proti němu zahájeno kárné řízení, ani proto, že advokát, k němuž vstoupil do praxe, neposkytuje pro své osobní vlastnosti a povahové založení dostatečné záruky po stránce s t a v o v s k y a v ý c h o v n é.

Otázku způsobilosti kandidáta advokacie k zápisu do seznamu kandidátů advokacie je řešiti podle j e h o vlastností a podle způsobu a rozsahu jeho praktického zaměstnání v právní službě u advokáta (§ 5, odst. 1, řeč. novely k adv. ř.).

(Rozh. ze dne 16. září 1937, R II 366/37.)

Srv. rozh. č. 5950 Sb. n. s.

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v B. nevyhověl žádosti advokáta Dr. Č. o zápis kandidáta advokacie Dr. H. do seznamu kandidátů advokacie na základě vstoupení do praxe u jmenovaného advokáta a o vystavení substituční legitimace pro Dr. H. V r c h n í s o u d potvrdil napadené usnesení. D ů v o d y: Výbor advokátní komory odepřel vyhověti žádosti Dr. Č. v podstatě proto, že Dr. H., proti němuž se vede kárné vyšetřování, bude při svém pokračování v přípravné praxi advokátní potřebovati přísného dozoru s hlediska stavovských povinností advokáta a jejich mravního chápání, že by však praxe v advokátní kanceláři Dr. Č. neposkytovala u Dr. H. náležité záruky po stránce stavovsky výchovné, když Dr. Č. sám byl již v pěti případech kárně odsouzen pro porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu a v třech dalších případech se proti němu dosud vedou kárná řízení a výbor advokátní komory musí exekučně vymáhati kárné pokuty mu uložené. Zamítavé vyřízení žádosti Dr. Č. se neopírá tedy vůbec o to, že by snad v osobě Dr. H., jenž ostatně podle spisů advokátní komory

koná přípravnou praxi již od roku 1932, nebyly splněny podmínky, které předpisuje § 30 adv. ř. a § 6 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n. pro zápis do seznamu kandidátů advokacie. Ve své předkládací zprávě zdůraznil výbor advokátní komory, že Dr. H-ovi neodepřel zápis do seznamu kandidátů advokacie zásadně a vůbec, nýbrž pouze konkrétně u Dr. Č., a že nebude mít námitek proti tomu, aby Dr. H. pokračoval v praxi u advokáta, jehož osoba a poměry v jeho advokátní kanceláři zaručí náležitý výcvik Dr. H-a a výchovu k stavovské morálce. Pokud se v napadeném usnesení poukazuje na některé další okolnosti, — tak zejména, že prý Dr. H. vlastně ještě nevstoupil do praxe u Dr. Č., že Dr. Č. zaměstnává již koncipienta Dr. G., dále pochybnost, bude-li Dr. Č. Dr. H-ovi dávat přiměřený plat a bude-li Dr. H., máje své bydliště v L., moci plně konati praxi v kanceláři Dr. Č. — jsou tyto důvody rázu zřejmě podružného. Není tedy třeba podrobně se zabývatí vývody, jimiž odvolatelé srovnale brojí proti uvedeným podružným částem napadeného usnesení a dovozují, že Dr. H. vyhovuje podmínkám § 30 adv. ř. a § 6 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n. Jinak obě odvolání celkem shodně namítají, že kárné řízení vedené proti Dr. H. nezbavuje ho práva, aby v praxi pokračoval, a neopravňuje výbor komory k preventivním sankcím, pro něž prý není zákonitého podkladu. Kromě stížnosti Dr. V. není prý výboru komory znám případ, že by Dr. H. nedbal povinností, vážnosti a cti advokátního stavu a nejednal k spokojenosti občanstva; není prý tedy obava, že by Dr. H. vybočil v praxi u Dr. Č. z dosavadního způsobu chování. Je především podotknouti, že žádné z obou odvolání neodporuje zjištění, která učinil ve svém zamítavém usnesení výbor advokátní komory o předchozích kárných trestech Dr. Č. a dalších kárných řízeních, proti němu ještě vedených. Soud nemá proto příčiny pochybovati o správnosti dotčených zjištění. Taktéž nepokládá pro spolehlivé rozhodnutí souzeného případu za nutno, aby snad zkoumal konkrétní skutkový podklad kárných odsouzení Dr. Č., zejména když se ani v odvoláních nikterak nepotírá úsudek výboru komory, že by praxe v kanceláři Dr. Č. neposkytovala Dr. H-ovi náležité záruky po stránce stavovsky výchovné. Za toho stavu věci se soudu jevila nad jiné důležitou závada, kterou spatřoval výbor advokátní komory též v osobě Dr. H. se zřením na kárné vyšetřování proti němu vedené a dosud neskončené. I když konečnému vyřízení této kárné věci nemá a nemůže býti nijak předbíháno, vyžádal si soud příslušné kárné spisy a přihlédnutím k jejich obsahu shledal, že závadné okolnosti, jež jednak provázely vystoupení Dr. H. z kanceláře Dr. V., advokáta v L., jednak s tímto jeho vystoupením souvisely a staly se předmětem značně rozsáhlého kárného vyšetřování, vzbuzují s hlediska povinností advokátského stavu některé pochybnosti o chování a počinech Dr. H. a každým způsobem jsou dostatečnou oporou pro úsudek výboru komorního, že Dr. H. bude při svém pokračování v přípravné praxi advokátní potřebovati přísného dozoru s hlediska stavovských povinností advokáta a jejich mravního chápání. Soud uvážil, že osoba advokáta a jeho advokátní kancelář musí podle zákona zaručovati náležitý výcvik kandidáta advokacie, a to nikoliv pouze ve prospěch kandidáta samého, ale i, a to zvláště, v zájmu jeho

budoucí klientely, tedy v zájmu obecnstva, hledajícího právní zastupování, tedy v zájmu přímo veřejném. Soud má však dále za to, že to, co bylo právě řečeno, nemůže platiti snad jen o výcviku po stránce odborné, nýbrž nutně též o vedení kandidáta advokacie k tomu, aby dbal povinností odpovědného stavu advokátského, tedy o výchově k stavovské morálce. Že by Dr. H. takového vedení a příslušného dozoru již nepotřeboval, nelze po předchozích vývodech uznati, ba právě naopak. Ježto je nepochybně a vlastně i nepopřeno, že by praxe v advokátní kanceláři Dr. Č. neskýtala Dr. H-ovi náležitě záruky po stránce stavovsky výchovné, nelze uznati oprávněnost výtky odvolatelů, že prý napadené usnesení postrádá zákonitého podkladu.

Nejvyšší soud uložil vrchnímu soudu, aby o odvoláních proti usnesení výboru advokátní komory znova rozhodl.

D ů v o d y:

Podmínky pro zápis do seznamu kandidátů advokacie jsou stanoveny v § 30 adv. ř. a v § 6 novely k adv. ř. č. 40/1922 Sb. z. a n. Že právě uvedené předpoklady kandidát advokacie Dr. František H. splnil, nižší stolice výslovně uznaly. Odpírají mu zápis do seznamu kandidátů advokacie jen potud, pokud vstoupil do praxe k určitému advokátu — Dr. Tomáši Č. —, a odůvodňují to tím, že tento advokát hledíc na jeho kárné tresty a na to, že jsou proti němu zavedena další kárná řízení, neskýtá náležitě záruky, že poskytne Dr. Františku H. tak přísnou stavovskou výchovu, jaká jest u něho nutná s hlediska stavovských povinností advokáta a jejich mravního chápání, protože jest i proti němu zavedeno kárné řízení, jež není dosud skončeno. To, že je proti Dr. Františku H. zavedeno rozsáhlé kárné řízení, mělo by význam pro posuzování jeho důvěryhodnosti (§ 2 písm. e) dotč. adv. novely), avšak důvěryhodnost kandidáta advokacie není předpokladem pro jeho zápis do seznamu kandidátů advokacie, jak bylo vysloveno a odůvodněno v rozhodnutí č. 5950 Sb. n. s. Ani jinak není zavedení kárného řízení překážkou zápisu do seznamu kandidátů advokacie, neboť jen kárné odsouzení (§ 12, písm. d) discipl. statutu) za podmínek § 14, odst. 2, a § 15 discipl. statutu jest takovou překážkou. Ani o ustanovení § 5, odst. 1, novely k adv. ř. nelze důvodně opřítí názor druhé stolice. Neboť řečené ustanovení předpokládá, aby praktické zaměstnání kandidáta advokacie v právní službě u advokáta bylo takové, aby si jím mohl plně osvojití nejen teoretické právní vědomosti, ale i praktické znalosti, zkušenosti a svědomitost, kterých vyžaduje provozování advokacie k spolehlivému zastupování a hájení klientů, čili aby kandidát advokacie si zjednal praxí nejen tuto způsobilost, ale i důvěryhodnost u obecnstva, které bude potřebovati pro své budoucí advokátní zaměstnání. Nejde tu však o to, aby si kandidát zjednal důvěryhodnost vůči advokátnímu stavu, jak bylo rovněž vyloženo v uvedeném již rozhodnutí nejvyššího soudu. Porušil-li tedy kandidát advokacie stavovské povinnosti a je-li proti němu zavedeno kárné řízení, nemá to v zápětí ztrátu způsobilosti k zápisu do seznamu kandidátů

advokacie, nýbrž může to vésti jen k jeho kárnému odsouzení a pak teprve může nastati jeho nezpůsobilost, aby byl zapsán do seznamu kandidátů advokacie (v případech §§ 12 d), 14, odst. 1, a 15 discipl. statutu).

Splnil-li kandidát advokacie zákonné podmínky pro zápis do seznamu kandidátů advokacie, nemá odepření zápisu do seznamu kandidátů advokacie žádné opory v zákoně, třebaže by mu snad advokát, k němuž kandidát advokacie vstoupil do praxe, neposkytoval dostatečné záruky po stránce stavovsky výchovné. I když jest povinností advokáta poskytnouti kandidátu advokacie také mravní a stavovskou výchovu, není to zákonným předpokladem pro nabytí způsobilosti k zápisu do seznamu kandidátů advokacie. Otázku způsobilosti kandidáta advokacie k zápisu do seznamu kandidátů advokacie je řešiti podle jeho vlastností a podle způsobu a rozsahu zaměstnání, nikoliv podle vlastností onoho advokáta, u něhož jest prakticky zaměstnán. Nelze proto Dr. Františku H. odepřítí zápis do seznamu kandidátů advokacie pro osobní vlastnosti a povahové založení Dr. Tomáše Č. Poněvadž se druhá stolice vycházejíc z jiného právního názoru, nezabývala přezkumem ostatních důvodů, jimiž výbor advokátní komory odůvodnil zamítnutí žádosti o zápis, pokládajíc je za podružné, bylo napadené usnesení zrušiti a na druhé stolici bude, aby věc posoudila i s hlediska oněch dalších důvodů.

Čís. 16307.

Správce obchodního podniku, patřícího do pozůstalosti, není oprávněn prodati bez schválení pozůstalostního soudu kancelářské zařízení patřící k podniku ani tehdy, převzal-li uvedené zařízení zaměstnanec podniku na úhradu svého mzdového nároku.

(Rozh. ze dne 16. září 1937, Rv II 676/37.)

Co do skutkového děje se odkazuje na rozh. č. 15896 Sb. n. s. Odvolací soud po dalším jednání zamítl žalobu konečně. Důvody: Podle usnesení nejvyššího soudu ze dne 4. března 1937, č. j. Rv II 135/37-1, jímž byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, zamítající žalobu pro tentokráte, jest souzený spor řešiti tak, jako by tu konkursního řízení pozůstalosti po Šimonu M. nebylo, a zabýváti se jen otázkou, zda žalobcem tvrzené vlastnictví k vylučovaným věcem platně vzniklo. Odvolání jest odůvodněno. Právním důvodem nabytí vlastnictví jest kupní smlouva ze dne 17. června 1934. Jest nesporné, že předměty uvedené v řečené smlouvě nebyly vlastnictvím Rudolfa M., který Pavlu H. dal plnou moc k jejich prodeji, nýbrž že patřily do pozůstalosti po Šimonu M., k níž se Rudolf M. přihlásil jako dědic bezpodmínečně. Rudolfu M. přenechal pozůstalostní soud správu pozůstalosti podle § 145 nesp. pat. a vedení i zastupování obchodního podniku zůstavitelova na účet pozůstalosti. Podnikem zůstavitele Šimona M. byla továrna na punčochy a pletené zboží. Rudolf M. pově-